

עפ"ת 61938/01/17 - אודי יהודה מלול נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

02 ממרץ 2017

עפ"ת 17-01-61938 מלול נ' מדינת ישראל
לפני כבוד השופט נאוה בכור
המערער אודי יהודה מלול

נגד
מדינת ישראל
המשיבה

nocchim:

המערער וב"כ עו"ד גולן ועו"ד אסדי ממשרד אורון

ב"כ המשיבה - עו"ד ינאי גורני

פסק דין

1. בפני ערעור על פסק דין של בימ"ש השלום לtauורה בפתח תקווה (כב' הש' מג' כהנ') בפ"ל 8125-11-15, במסגרת הורשע המערער בעבירות של **נהיגה בזמן פסילה נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף ולא פוליסט ביטוח**, ונגזרו עליו העונשים הבאים:

24 חודשים מאסר בפועל, ובכלל זה **הפעלת מע"ת בן 12 חודשים בחופף**, מאסר מוותנה בן **10 חודשים** למשך 3 שנים, **פסילה** בפועל לתקופה של **5 שנים תוך הפעלת פסילה מותנית בת 6 חודשים בחופף, קנס ע"ש 5000 ₪ והתחייבות ע"ש 10,000 ש"ח** לתקופה של 3 שנים.

2. על פי עובדות כתוב האישום, ביום **19.11.15** נהג הנאשם ברכב פרטי ברחוב שלום עליהם בנתניה, לכיוון מערב - וזאת תחת פסילה ביודען, **לא פוליסט ביטוח** בת תקף **וללא רישיון נהיגה תקף** - שפג ביום 29.10.12.

ביום **17.2.13** נפסק המערער בנסיבותיו לתקופה של **שנתיים** מלחץיך רישיון נהיגה ע"י בימ"ש לtauורה בתל אביב בת"ד 12-04-1706, והפקיד רישיונו בביבמ"ש ביום **18.2.13**.

בនוסף, ביום **17.9.13** נפסק המערער בנסיבותיו לתקופה של **שנתיים** מלחץיך או לקבל רישיון נהיגה ע"י בימ"ש השלום באילת בת"פ 22542-05-12, והמצטברת **פסילה** שבתיק ת"ד 12-04-1706.

.3. מנימוקי הערעור עולה כי טעה ביום"ש קמא בדחוito את טענת המערער בדבר "טעות במצב דברים" לאור השתלשות הדברים בעניינו ביחס לפסילות שהושתו עליו בשני התקדים כנ"ל וכן לבלבול הק"ם בכל הקשור לאופן חישובי הפסילה במשרד הרישוי בתקופה לאחר החלטה בבש"פ מוחמד ג'אבר.

יתרה מכך, המערער הגיע בקשה למתן הבירה ביחס לאופן ריצוי הפסילה בתיק שהוגש נגדו באילת, ואולם התביעה הגיבה כי עליו לפנות למשרד הרישוי לאור הנפקה בעניין ג'אבר באופן המלמד כי אף המשיבה לא ראתה בפסילה בתיק השני כפסילה מצטברת.

עיקר טעותו של המערער נבעה מאי ידיעה משפטית- לפיה הגיע למשרד הרישוי, ולאו מסרו לו שעליו לבצע קורסי "נהיגה מונעת", וכן במסגרת המעצר של המערער שופט המעצרים טעה להסיק כי הפסילות בעניינו נסתיעמו.

גזר הדין השני (באילת) ניתן 7 חודשים לאחר גזר הדין הראשון (בת"א), ולאחר כך פנה המערער בשאלת לב"כ שיצג אותו בתיק השני (עו"ד גיל פרידמן) וזה השיב לו כי הפסילה בתיק השני חופפת לפסילה בתיק הראשון.

במהלך ניהול ההוכחות העיד עו"ד גיל פרידמן ששימש ב"כ הרלוונטי, כי שאל את השופט ממתי חלה השלייה - וממה שזכור - השופט ענה כי היא מתחילה מאותו יום, כפי ששמעו המערער ומשפחתו (פרו' 11 ש' 29, עמ' 12 ש' 4-1).

עוד זה העיד כי זוכר שאמר למערער כי מי שמחליט זה משרד הרישוי, ונitin להבין כיצד סבר המערער כי מדובר בשלילה חופפת.

בנוספ, העיד אביו של המערער והוגשו מסמכים ותמלולי הקלוטות מטעמו מהן יש להסיק כי המערער הבין טרם מועד העבירה כי הפסילה שנגזרה עליו בתיק השני אינה חופפת לתיק הראשון, ומণינה החל במועד גזר דין בתיק השני.

טעעה ביום"ש קמא בקובענו כי מצא שגרסת המערער אינה סבירה וכי קיימות סתיות בין עדותו של אביו, ובקבוע כי המערער שאל את ב"כ לעניין חישוב הפסילה באופן שני להבין כי רמת הבנות של המערער מעידה על בקיאותו בעניין והבנה משפטית רבה, והתרשם

כי גרסת המערער נוצרה רק לאחר ביצוע העבירה וכדי להתחמק מאחריות לביצועה, ולא כי הוטעה ע"י עו"ד פרידמן.

לאור האמור, קבוע ביום"ש קמא כי אין לתת אמון בגרסת המערער.

למרות ההלכה הפסוכה כי ערכאת הערעור לא תתעורר בנקל בנסיבות עובדיות וממצאי מהימנות שנקבעו ע"י ערכאה דינונית, הרי שקיימים חריגים בעטים תיטה ערכאת הערעור להתעורר.

בע"פ 11/7590 פלוני נגד מי נקבעו שלושה חריגים עיקריים- כאשר ערכאה דיןונית מתבססת על **ראיות בכתב**, כאשר מצאי ערכאה דיןונית מתבססים על **שיקולים שבигיון**, וכאשר נפלו **טעויות מהותיות** בהערכת המהימנות של העדויות ע"י ערכאה דיןונית או כמפורט לערכאת הערעור עובדות ממשיות לפיהן לא היה אפשרות לקבוע את הממצאים שאotta קבעה.

בנסיבות אלה, שגה בימ"ש קמא בגין העדויות, ובכללן עדות המערער ואביו, ושגה לעניין המסקנות שהסיק בדבר מהימנותן.

נפלו טעויות מהותיות בהערכת בית משפט קמא את המהימנות בעדויות אלו, והסיק מסקנות שגויות המכיבות התערבות ערכאת הערعرو:

ראשית, לא קיימות סתיות בין גרסת המערער לאביו, ולאה המתוארות ע"י בימ"ש קמא- לאו סתיות הן.

שגה בימ"ש בכך שהעדיף את אמרתו של המערער לשוטרים במסגרת תשאל ראשו מבלתי שהזהר או שניתנה לו זכות היועצות.

שנייה, בימ"ש קמא ראה בכך שהמערער פנה למשרד הרישוי כנסיבה להוכחת עבירות הנהיגה בפסילה, בעוד שהוא מלמד רק על נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף. בכך, הנسبות האמוראות אותן לקח בימ"ש קמא בחשבון לעניין העבירה שיוכסה לו בכתב האישום, בדבר דחית טענותו בשל טעות במצב דברים אין אלא נסיבות לקבלת טענותו, שכן הן מלמדות כי העבירה המשتمעת ממסקנות בימ"ש הן של נהיגה ללא רישיון.

העובדת שבימ"ש קמא ראה במכתבים **ג/8-ג/9** ככל המלמדים על כך שבימ"ש באילת מתבקש לראות בתפיסת הרישוון במשטרה כמועד ההפקדה - מלמדת כי הרישוון נתפס במשטרה, ולאור עדות ע"ד גיל פרידמן כי לפי זכרונו המערער היה בפסילה עד תום ההליכים - הרי שמועד הפסילה החל בעת שנתפס רישוינו במשטרה.

כשרישוון הנהיגה נתפס במשטרה במהלך חקירתו לא קיים צורך בהפקדה ומニーין ימי הפסילה יכול במועד גזר הדין. בימ"ש קמא לא ניתן משקל לכך והתעלם מהראיות המלמדות על טעות במצב דברים מצד זה.

אם הטעות מובילה לעצימת עיניים ונהיגה ללא רישיון- אין זו העבירה שיוכסה למערער בכתב האישום.

לאור האמור היה ראוי לקבוע כי הפסילות בעניינו חופפות זו לזו, ולזכותו בדיון.

לענין גזר הדין- טעה בימ"ש קמא בכך שהחמיר עמו יתר על המידה ו שקל רק נסיבות מחמירות בעניינו ולא כל נסיבה לקוביא דוגמת נסיבותו האישיות של המערער וטענתו לטעות במצב דברים.

במסגרת טיעונים לעונש המשיבה לא טענה למתחם עונש הולם ראוי בנסיבות העניין וכן טיעונה לעניין המאסרים של המערער אינם מדויקים כי מדובר במסרים שרצו בעבודות שירות, כך שמדובר במסרו הראשון.

טעעה בימ"ש קמא בכך שראה בפניהם של המערער למשרד הרישוי כנסיבה לחומרה בעניינו.

טעה ביום"ש קמא בכר שבקובעו את מתחם העונש ההולם התייחס למדיניות הענישה הנוגגת בלבד למراتות שהיא אחת הפרמטרים לקביעת מתחם עונש הולם ולא חזות הכל.

בנוסף, הפסיכיקה שצינה הייתה פסיקה מחייבת שנוועדה לדוחות את טענת המערער בדבר הפעלת עונש המאסר המותנה.

טעה ביום"ש קמא בקובעו כי לא הוכחו בפניו נסיבות אישות הצדיקות סטייה ממתחם הענישה, כאשר נסיבות שאינן הקשורות בביצוע העבירה אין רק מצדיקות סטייה ממתחם הענישה אלא קובעות את העונש הראי בתוך מתחם הענישה וסטייה אפשרית משיקולי שיקום. בנוסף, הנסיבות שננטענו מצד המערער בדבר היומו אב לילדת קטנה - יש בהן כדי להשפיע על שליחתו למאסר בפועל.

בימ"ש קמא ציין מתחם ענישה כללי לעבירה של נהיגה בפסילה תוך התעלמות מנסיבות הקשורות בביצוע העבירה וציין מתחם הנע בין 20-6 חודשים בפועל שהוא מחריר בנסיבות אלה.

במסגרת הדיון בערעור ביום"ש הוסיף כי המערער הורשע בנהיגה בזמן פסילה אולם היה ללא מודעות לעניין סעיף 67 לפקודת התעבורה.

בפס"ד מבימ"ש אילית בתיק 22542-05-12-22 קבע ביום"ש שmotlat פסילה ל- 24 חודשים ולא קבע אם זה מצטבר או חופף. כיוון שעוז"ד פרידמן, שייצגו באילת, הוא עו"ד פלילי, ועל פי כל המשפט הפלילי אם לא נקבע מצטבר - אז זה חופף.

נהיגת המערער בתיק נשוא הערעור הייתה אחרי אותן שנים. בתקופת הפסילה של השנים האחרונות לא נהג.

מעבר לכך, שופט המעיצרים בתיק זה קבע חד משמעות ש מבחינתו הוא לא בפסילה. עו"ד פרידמן הסביר לו אחר כך שיקח בחשבון שאם השופט לא כתוב מצטבר - זה חופף, וכך החל כל נשוא חישוב הפסילה.

עו"ד הגיש בקשה לשופט המעיצרים, והשופט הפנה אותו למשרד הרישוי.

על פי קוד 134 במשרד הרישוי בכדי לחדש רישוון בעקבות פסילה יש להתחל מבדיקות ומתקבל טופס יורך שלא ניתן אם הפסילה עדין בתוקף.

עבירה של רישוון נהיגת שלא בתוקף- קיימת, אבל לניגה בפסילה יש צורך במידעות של הנאשם עצמו. אם לא הוכחה במידעות פוזיטיבית - לא תקום המודעות.

ביהם"ש לא אמר להרשע מחמת הספק אלא לזכותו מחמת הספק.

כשהמעערער נעצר הוא אמר ספונטנית שפסילתו נגמרה. השופט אמרה שזו גרסת הגנה שהנאשם ממציא במהלך הדיון.

המשטרה לא חקרה את עו"ד פרידמן בזמן אמת.

לא מדובר בהתרשומות ממהימנות המערער והעדים אלא מסקנות לוגיות שהסיק בימ"ש קמא, ועל כן הערעור. לו היה המערער דואג לחדש רישוון הנהיגה - היה מבין שהוא פסול.

אי אפשר ללמוד על מודעותו של המערער, מקום בו אחרים לא עמדו על כן. لكن המערער רק נהג בלי רישוון בתקף.

לחילופין - אין מקום לקבוע מסר בעבירות הנהיגה בזמן פסילה, ועל העונש להיות ברף הנמוך ולהאריך מע"ת. מתחם ענישה לגבי רישוון הנהיגה לא תקף הינו מקרים של 9 חודשים פסילה.

לחילופי חילופין - יש להסתפק רק בהפעלת המאסר המותנה. המתחם הנוגע לנוהga בזמן פסילה הוא חריג.

לענין נסיבותו האישיות של המערער - הוא קיבל טיפול מיוחד ושיקמו אותו, שיקום שגרם לכך שככל עבירה שעשה ביצעה עבודות שירות. בנוסף, יש לו ילדה בת 4, העבירה الأخيرة הינה משנת 2012, ומازא לא ביצעה עבירות חדשות.

לאור האמור, יש לקבל את הערעור ולהורות על הארצת מסרו המותנה של המערער ועל ענישה שיש בה כדי לשקמו תוך ביטול רכיב המאסר בפועל.

4. מתייעוני המשיבה עולה כי מדובר למי שהורשע כמפורט בהכרעת דין מונומקט כאשר דין לעצמו וחישב את תקופת הפסילה בהסתמך בצורה שגوية על דברים שלא נאמרו מפי עו"ד פרידמן.

בית משפט קמא שמע את עדות עו"ד פרידמן שאמר בצורה מפורשת שהוא לא מסר ל厴קש כי הפסילה היא בחופף.

אין מדובר למי שהיו לו הסתבות ראשונה עם החוק, לא בפני הפלילי ולא הטעבורתי, ובית משפט קמא קבע בצורה מפורשת כי טענת טעות במצב הדברים אינה יכולה לעמוד לערער.

לא מדובר בטיעות במצב דברים אלא טיעות במצב משפטי. במקרה זהה טענה כי המערער ניסה למנוע טעות זו בזמן ששאל את עו"ד פרידמן אם עונש הפסילה חופף או מצטבר ויש לבחון את סבירות התנהלותו גם במקרה זהה, לקבוע האם הוא היה מודע לכך שהיא פסול מלנהוג, ולמצער האם עצם את עיניו לאפשרות זה.

המערער חולק על ממצאי עובדה ומהימנות שנקבעו על ידי בימ"ש קמא, והתערבותו ערכת הערעור במקרים כאלה תיעשה במקרים חריגים.

בימה"ש דחה את טענות המערער של טיעות במצב דברים, קבע כי גרסתו אינה סבירה ודחה אותה תוך שהפנה לסתירות שעלו בגרסתו, ובעדותו של האב.

ביהמ"ש קבע כי מעדות עו"ד פרידמן עולה שענין הפסילה לא היה העיקרי ביצוגו את המערער, אלא הימנעות מעונש מאסר. בית המשפט קיבל את עדותו של עו"ד פרידמן לפיה הוא לא ידע כי היו למערער פסילות קודומות, ולפיכך לא יכול היה להתייחס לאופן חישוב הפסילות.

ביהמ"ש קבע כי נוכח התשובה שקיבל המערער ממשרד הרישוי בדבר הניגנה המונעת שעליו לעבור כדי לקבל רישיון, היה על המערער לבירר אם הוא רשאי לנוהג בחולף שנתיים - אם באמצעות פניה לעו"ד פרידמן או באמצעות פניה למשרד הרישוי, וכן הדברים שנמסרו לו על ידי הבוחן בקורס נהיגה מונעת, אלו דברים שהמערער נמנע מלברר, ובעצם בחר לעשות דין לעצמו.

לא ברורה ההפנייה לבש"פ דין ג'ابر, שעוסק בכך שרישון נהיגה שנמסר למשטרת לא נחשב כ"אבד", ומניין ימי הפסילה יתחילו מיום הפקדה במשטרת.

אין קשר בין תגובת התביעה שהפנתה את המערער למשרד הרישוי - לבן מודעתו להיווטה בפסילה אשר הוכחה לכל הפלחות בעצמת עיניהם.

אין טעות בניתוח העדויות, הסתיירות בעדות המערער ברורות, ומלמדות על כך שידע, וכל הפלחות עצם את עינו לגבי האפשרות שהוא מצוי בזמן פסילה, שכן היה פשוט לברר העניין ולהמשיך לפנות למשרד הרישוי ולא לנוהג. הוא נמנע מלהשות כן, ביום"ש דחה גרטסו, ועל כן אין כל עילה להתערב בקביעות ביהמ"ש קמא.

לענין העונש - מדובר בעבירות חמורות, לרבות עבירה של נהיגה בזמן פסילה, וזה לא הפעם הראשונה.

על פי הפסיקה - עונשי מאסר הינם שכיחים גם במקרה ראשון של נהיגה בזמן פסילה, קל וחומר כשפה מדובר בפעם השנייה.

נסוף לכך העבר התעבורי המכבד של המערער כולל 17 הרשעות קודמות, ציון עברו הפלילי, והעובדת כי הופעל בעניינו מאסר על תנאי בגין 12 חודשים בחופף - מעיד כי ביהמ"ש עשה כבר צעד לקרהתו.

עבורו המכבד של המערער מלמד שהוטלו עליו בעבר עונשים באופן הדרגתית שלא הרתינו אותו מleshob ולבצע עבירות חמורות, והובילו את ביהמ"ש קמא למסקנה כי יש להעדייף את האינטרס של הגנה על שלום הציבור ולסתות ממתחם העונש לחומרה, בהתאם לסעיף 40ה לחוק העונשין.

דין ומסקנות .5

לאחר שנדרשתי למכלול הטיעונים, מצאתי כי דין הערעור להידחות על שני חלקיו.

5.א. לענין הכרעת הדיין

הכלכה פסקה היא כי בית משפט של ערעור לא יתרעב במצב עובדה או מהימנות שנקבעו ע"י הערוכה הדינונית.

בע"פ 1258/03 **פלוני נ' מדינת ישראל**, נח (6) 625 הרחיב בימ"ש העlion את הטעמים העומדים בבסיסה של הלכה זו.

"כידוע, אין דרך של ערכאת הערעור להתערב בממצאים עובדיים שקבעה הערכאה הדיונית, וכך וומר במצאי מהימנות, אלא במקרים חריגים ונדרים, ורק אם הגירסה העובדתית שהתקבלה על-ידי הערכאה הדיונית אינה מתقبلת על הדעת...שלושה טעמים עומדים בסודה של הלכה זאת: הטעם הראשון הוא השיליטה והבקיאות שיש לערכאה הדיונית בחומר הראיות על כל דקיותו...הטעם השני הוא היתרון שיש לערכאה הדיונית, שראתה את העדים, שמעה אותם והתרשמה מהם באופן ישיר ובלתי אמצעי...הטעם השלישי הוא הניסיון השיפוטי רב השנים של שופטי הערכאה הדיונית בהערכת מהימנות של עדים...יודגש כי הלכה זו כוחה יפה גם במקרים שבהם אופי העבירות ונסיבות ביצוען - וביחד אמורים הדברים בעבירות מין - מכתבים הישענות בעיקר על מצאי מהימנות לצורכי הכרעת-הדין".

בעניינו נסמך בימ"ש קמא בהכרעת דין זה על התרשומות היישירה מהערעור והעדים, כפי שציין "**התרשומות המופיעות בפני**" (הכ"ד עמ' 3 ש' 27) וכן "**معدותם של הנאשם והתרשומות היישירה ממן וمعدות הגנה נוספת מצאי כי גרטתו אינה סבירה**" (הכ"ד עמ' 5 ש' 17), לצד ניתוח חומר הראיות ותוכן עדותם, ועל פיהם קבע ממצאים עובדיים וממצאי מהימנות.

אף בבחינת הכרעת הדין לגוףו של עניין, לא מצאי כי נפל פגם המצדיק התערבות.

אין חולק כי המערער העיד שנаг בזדעו כי אין ברשותו כל רישיון נהיגה תקין (פרו' עמ' 9 ש' 29-32; פרו' עמ' 10 ש' 5-6).

עוד מתאר כי למרות שבפניותו למשרד הרישוי נאמר לו כי עליו לעשות "נהיגה מונעת" לפני קבל רישיון נהיגה לידו- העיד על עצמו כמו שהוא "**אימפולטיבי לעלות על ההגה**" ביום ביצוע העבירה (עמ' 10 ש' 2, ש' 10-5).

הערער מתאר כי שאל וברר ללא הרף לגבי מועד סיום הפסילה, אולם בידו אין כל מסמך המאשר בכתב וממקור מוסמך את מועד סיום תקופת הפסילה.

יש לציין כי בצדק קבע בימ"ש קמא כי משפונה למשרד הרישוי- הודה המערער בעצמו כי הופנה לביצוע קורסי נהיגה מונעת-אותם ביצע (פרו' עמ' 10 ש' 5-1; עמ' 6 ש' 29), באופן המלמד כי אין מדובר בקבלת רישיון באופן אוטומטי כי אם בתהליך אותו עליו לעבור.

עוד ציין, כי מעדות המערער עולה בברור כי בחר להתעלם מאות זהירות בעניין הפסילה לאור דברי הבוחן

במהלך קורס לניהga מונעת שהזירו מפני טעות בחישוב -אותה בחר המערער שלא לברר (פרו' עמ' 10 ש' 13-11).

בטענותיו נסמך המערער בביב"ש קמא בעיקר על כי הטעה ע"י עו"ד גיל פרידמן שייצג אותו בהליך בפניו בимв"ש לתעבורה באילת.

معدותו של עו"ד פרידמן עולה כי בוגוד לgresת המערער, כלל לא זוכר שאמר למערער בשום שלב כי תקופות הפסילה חופפות, מן הטעם הפשט לפיו כלל לא ידע כי למערער פסילות קודמות, אף הפנה אותו ליבור במשרד הרישוי.

לכל היוטר מעיד עו"ד פרידמן כי אמר למערער שהפסילה מתחילה מיום מתן גזר הדין בביב"ש לתעבורה באילת. וכך מובא בעדותו-

"ש. תארא לבית המשפט שאודי שאל אותך במפורש לעניין הפסילה האם הפסילה מצטברת או חופפת מה ענית לו?
ת. אני לא זוכר בדיק את השאלה. נדמה לי שהנושא כן עלה, אני לא מצליח להזכיר בוודאות מה הייתה השאלה ומה התשובה, אני זוכר שאמרתי לו שאם השופט אמר לו שהשليلת מתחילה מהיום ולא ציין לכך או לכך, אמרתי לו שזה יעזור לו מול משרד הרישוי. אני חשב שהתקוננתי לשילול של תום ההליכים. בכל מקרה, אני זוכר שאמרתי לושמי שמליט בסופו של דבר זה משרד הרישוי. אני בהחלט יכול להבין שאודי יכול להבין שמדובר בשילול חופפות. אני לא ידעת מה היו השילולות הקודמות, מה פסקי הדין הקודמים. אני לא התעסקתי בתעבורה. אני כמובן לא רציתי להטעות את מרשי. אני מניח שאלה היו הדברים. זה לא שפנו אליו עכשו, פנו אליו לפני שלוש שנים כשפסק הדין נגמר. זה לא שפנו אליו עכשו. פנו אליו אז ואמרתי שאני לא זוכר.
ש. אודי אומר במפורש שאתה אמרת לו שהפסילה שהוטלה עליו בתיק שאתה יציג אותה באילת היא פסילה חופפת.

ת. אני לא ידעת מה מצב הפסילות הקודמות שלו, אני בהחלט יכול להיות שאמרתי לו שהעונש מתייחס מאותו יום. אני לא זוכר שאמרתי את המילה חופף. אני גם מאמין שאודי לא יילך ויגיד שאמרתי סתם דברים. יש לי איתם היכרות אנחנו חשובים אחד לשני והדבר האחרון שאני רוצה זה לפגוע בו. אני מרגיש לא בגין העיד על דברים שהוא או לא הוא ולכן אני נזהר בדברים שאני אומר כדי לא לפגוע בו. אני לא זוכר שאמרתי את המילה חופף כי אני לא ידוע איזה שלילות היו לנו. אני גם לא זוכר אם ידעתם היטב את ההלכה אם השופט לא אומר כולם כי במאסרים זה אחרת ובשלילות זה אחרת".

(פרו' עמ' 12 ש' 5-24)

בנקודה זו יש לציין כי מעדותו של אבי המערער עולה בברור כי הופיע לחץ רב על עו"ד פרידמן, טרם עדותו

בבימ"ש, כפי שmagistrate אבי המערער בעדותו שלו, כמו גם בזו של עו"ד פרידמן, מהן עולה כי פנה מספר פעמים כדי לכוּף את עו"ד פרידמן להעלות על הכתב כי אמר לו שמדובר בתקופה חופפת, ולאחר שעו"ד פרידמן נמנע פעם אחר פעם מלהלצות ה결יט האב להקליט אותו. וכך מובא בעדות האב-

"התבקשתי לתקשר לעו"ד גיל פרידמן בכך לוודא אם הוא יכול לתת את מה שאכן דבר בבית המשפט באילת שהשופט לא אמר אם אכן זה חופף או מctruber והוא כל הזמן אמר לי שאמ השופט לא אמר אם זה חופף או מctruber זה חופף. התקשרתי אליו עוד פעם, אמרתי לו "אתה בטוח? אתה יכול לבדוק את זה" הוא אמר שאין לי מה לדאג, שהוא אומר שזה חופף. אמרתי לו שיכתו*בלי* והוא אמר שאין בעיה ושאני אבוא למשרד והוא יכתוב*לי*. ...אני ממතין, הוא שליח משה לא כפי שדובר. אני שוב מבקש ממוני לכתוב את מה שהוא אכן אמר, הוא אמר שאני אבוא עוד פעם והוא יכתוב. ממතין, שוב פעם הוא שליח דברים שלא נאמרו בשיחות. אמרתי לו שהוא לא כותב את מה שנאמר בשיחות ואמר שיכתו*בלי*. החלטי שאני מקליט אותו שהוא אומר שזה בחופף..."

(פרו' עמ' 19 ש' 15-6)

הטרחה שטרחו המערער ואביו להקליט את עו"ד פרידמן (פרו' עמ' 14 ש' 7-10) כמו גם השיחות עמו מטעם טרם עדותם בבימ"ש באופן שמעורר חשש ממשי לנישון להשפייע על העד - מעידה כי לא זו בלבד שהמערער אינו אדם חסר אונים, כי אם אדם בעל תושיה ויכולת שתא מאביו בחר להפנות לערכאים שגויים אלא אף אדם שהיושרה וההגינות איןם משמשים נר לרגלו. וכך מובא בעדותו של עו"ד פרידמן -

"ש. אמרת קודם שתתקשרו אליו ואמרו לך להגיד שזה בחופף. מה הכוונה אמרו לך להגיד?"

ת. האבא שלו שהוא מזכיר אליו, יציגו אותו גם בתיקים. פנו אליו הרבה מאוד בטלפון, הסבירו לי את המזקקה ואמרו לי שם אני אגיד ככה וככה הוא קיבל את הרישון חזרה. זה לא אמרתי דברים לא נכוןם ושוררים. רק אמרו לי שלען זה עומדים הדברים. הרשות לא בנוח, אודי התקשר אליו כועס ובגלל זה הכנתי את המסמכים שהוגשו למשרד הרישוי כי אמרו לי שם אני אגיש את זה למשרד הרישוי ואגיד שזה היה בחופף ישיבו לו את הרישון. אני לא הכרתי את הפרטים של כאן ולכאן, אבל אני אומר עוד פעם, לא אמרו לי להגיד שהוא לא נכון, חס ושלום. אני גם אומר שלא אמרתי שהוא לא נכון רק הסבירו לי את החשיבות ולכך פניתי באותו מכתב שבא של אודי בא בעצם ולקח את זה. אתה יכול להגיד לי אם בשלב מסוים הוא פנה אליךஅורי גוז הדין מספטember 2013 ושאל אותך ממתי הוא יכול לנוהג?

ת. לא. זה לא נשאל. לא צריך לי. היתך בקשר כן כי אח"כ היו עוד תיקים.

ש. אז אתה מאשר שאמרת לו שממשרד הרישוי הוא היחיד שמוסמן. ת. קשה לי להזכיר איזה מילה אמרתי לו. יכול להיות שאמרת לו שממשרד הרישוי אחראי לכך או לכך. אבל אני באמת אומר שוב, אני יכול להבין למה אודי טעה ואני מאד אשמה אם יקהלו אitemo כמה אפשר."

(פרו' עמ' 15 ש' 21-6)

חרף חוסר הנוחות של עו"ד פרידמן בעדותו, בשל היכרותו עם המערער ומשפחהו, ניכר כי מעולם לא התיר לumarur(ln) להנוג, ולא הוכח שאמר לו כי מדובר בתקופה שתרכזה בחופף.

יש לציין כי בעת שנסאל האב בחקירה נגדית אודות עברו התעבורות של המערער וקיומן של פסילות קודומות, מסר תשובות הפוכות, הופכות מהויסות ולא ברורות, תוך ביסוי לטשטש ידיעה בדבר קיומם של תיקי תעבורה קודמים, ובאופן שאינו סביר ואפ-סותר את עצם העלתה השאלה האם מדובר בפסילה חופפת או מצטברת (פרו' עמ' 20 ש' 28-20).

יתרה מכך, בתום עדותו מאשר האב כי עד לאיורע נשוא תיק זה- כלל לא שאל את עו"ד פרידמן לגבי מועד תום הפסילה, וכי הבהיר החיל רק לאחר ביצוע העבירה דין (פרו' עמ' 22 ש' 3-1).

כל המפורט לעיל, בד בבד עם המכתבם אותו הפנה עו"ד פרידמן למשרד הרישוי בשם של המערער (**ג/8**; ג/**9**;opro' עמ' 13 ש' 26-9) מעידים יותר מכל על כך שמועד תום הפסילה לא היה ברור, באופן שדרש ברור נוסף, ועד שזה לא יתברר כראוי - ידוע היה לumarur כי אין הוא רשאי להנוג בכיבש, שאלמלא כן- לא היה טורח לברר את מועד תום תקופת הפסילה.

מכל מקום, אפילו היה מוכח מעל לכל ספק סביר כי עורך הדין פרידמן אמר כי מדובר בתקופה חופפת - הרי שלא היה בקשר כדי לסייע בידי המערער, שהופנה פעמיחר פעם זה ע"י בא כוחו והן ע"י המשيبة ובית המשפט למשרד הרישוי.

בשלב בו עלה המערער על הכביש, כבר ידע היטב כי עליו לקבל אישור לתום תקופת הפסילה ממשרד הרישוי בלבד, ולא בצד- נמנע מעשות כן מקום בו ח"א אימפולסיבי לעלות על הכביש.

لمותר לציין כי עיון בגרסתו הראשונה של המערער במשטרת מעלה כי כלל לא העלה כל טענה לגבי עו"ד פרידמן, אלא טען כי **"העורכת דין הטעה אותה"** (**ת/2** עמ' 2 ש' 8-9) ואף זאת באמירה אגבית בהודעתו.

עוד עולה מעדותו במשטרת כי מציג מצג שונה בפני השוטרים, בחקירהו ובעת תפיסתו (**ג/4; ת/2**) לפיו כביכול סבר שיש לו רישיון נהיגה תקין בעת שנגה, שהוא רק "לא הילך לקחת משרד הרישוי" באופן שסתור לחולתו את גרסתו הנ"ל בביבמ"ש כאמור, שם העיד במפורש כי ידוע שאין לו רישיון נהיגה תקין, אולם חש באימפולסיביות- שבעיטה עלה על הכביש ונוגחרף האמור.

בהתאם לסע' **42(ב) לפקודת התעבורה** תהא תקופת הפסילה באופן מצטבר לתקופת הפסילה שנקבעה ע"י בימ"ש לתעבורה באילת (**ת/1**).

העובדת לפיה לא הוכח כי עו"ד פרידמן אמר לו כי מדובר בתקופה חופפת, אף לו הייתה מוכחת אין בה כדי להזכיר את הנהיגה, מקום בו נמנע המערער מלפנות משרד הרישוי בברור בהתאם לדברי הבוחן בקורס הנהיגה וכפי שהורוה לו עורך דיןנו, בד בבד עם עדותו של המערער עצמו כי היה אימפולסיבי עד כי בחר להנוג

ב יודעו כי אין לו רישון נהיגה תקף או ביטוח, אין מותירות כל מקום לטענה בדבר טעות במצב דברים, שבצדק ניתהה ביום"ש קמא בהתאם לסעיף 34 לחוק העונשין כ"טעות כנה" בהתאם למבחן הסבירות.

בנסיבות אלה, לא מצאתי כי יש בהתרשםתו של בית משפט קמא מחוסר מהימנות וחוסר אמינות בגרסת המערער - משום הערכה בלתי סבירה, בלשון המעטה.

معدותו של המערער, של אביו ושל עו"ד פרידמן הוכח בפירוש כי המערער לא ידע מתי תקופת הפסילה מסתיתמת - ובמצב דברים זה אל לו לנ' ג ד לבורר סוגיה זו כדברי.

כל התנהגות אחרת - עניינה עצימת עיניהם - שכמוה CIDעה.

יתרה מכך, די לה בעובדה לפיה גם המערער וגם אביו הודו במפורש ביום"ש קמא כי מעולם לא פנו לעו"ד פרידמן עזבר לאירוע ושאלו מתי יכול המערער לנוהג (!) (עמ' 15 ש' 15-16; עמ' 22 ש' 1-3), כדי למדוד על הימנעות מכונת מבורז זה טרם האירוע, שאינה סבירה.

בחינת הכרעת דין של ביום"ש קמא מעלה כי הינה מפורטת ומונומקט, הנסמכת על התשתית הראיתית שנפרשה בפנים, ומתחכה הוסקו מסקנות עובדיות ומשפטיות מתיקלות על הדעת והמתישבות עם חומר הראיות.

בנסיבות אלה, לא מצאתי כי נפל פגם בהכרעת דין של ביום"ש קמא ואין מקום להתערב בו.

5.ב. לעניין גזר הדין

אף בכל הנוגע לעונש שהושת על המערער - לא מצאתי כי נפל כל פגם בהחלטתו של ביום"ש קמא.

לא בדי שקל ביום"ש קמא את הנסיבות לחומרה בעניינו, וייחס להן משקל ממשמעותי, מקום בו ראוי להחמיר בעונשו בעטיין:

لمערער עבר תעבורתי ולפליי מכבד ובכלל זה - **הרשעות קודמות בגין נהיגה בזמן פסילה ולא רישון נהיגה**, ובនוסף עבירות חמורות מאי כמהן של נהיגה בשכרות, נהיגה פוחצת ונוהגה בקלות ראש, לצד הרשות בעבירות סמים, רכוש והונאה.

יש לציין כי במצב דברים זה - לא רק שאין בטענתו ל"טעות במצב דברים" כדי להקל בעונשו אלא יש בה כדי להחמיר עמו, הויל ואין מדובר במאן דהוא שمعد מעידה חד פעמי, או נתפס לכל טעות כנה, אלא בני ששב וחטא בעבירות אלה ואחרות, ولكن עליו להקפיד בגזר דין קלה כבהתמורה ביתר שאות.

מקום בו מדובר **בעבירה שנייה** של נהייה בפסילה ושל נהייה ללא רישון, בה מודה המערער, אין מקום למידת הרחמים. מדובר בעבירות חמורות וקשה שבסתוף לא אחת ניצבות תאונות קטלניות הגובות מחירם בנפש וח"י אדם, זאת מלבד העובדה עצם טיבה דוגמא מובהקת לזלזול והפרה בוטים וגסים של החלטות בית המשפט.

לモתר לציין כי בחינת העונשים שהושתו על המערער, בהליכים הפליליים והתעבוריים מלמדת כי פעם אחר פעם זכה המערער לאמון בית המשפט, בדמות עונשים מקלים מאוד, דוגמת קנסות מאסרים מותנים, או מאסרים לביצוע בעבודות שירות, עד כי חרב קיומן של 17 הרשעות תעבורה ושלוש הרשעות פליליות כנ"ל- **בין השנים 2015-2005 - לא ריצה כל מאסר אחורי סורג וברית.**

לモתר לציין כי המערער אף ניהל הכוחות עד תום, וה גם ש ain להחמיר בעונשו - ודאי שאינו זכאי לכל הקלה בשל כך, וכן לא קיים חלוף זמן או פגעה חמורה בו או במשפחה שיש בהן כדי להצדיק הקלה כלשהי בעונשו.

על כן בדיון פירט בימ"ש קמאות הנسبות לחומרה בעניינו, ובדין החמיר בעונשו באופן ראוי, סביר והולם הן את נסיבות העבירות והן את הנسبות שאינן הקשורות לביצוע העבירות.

טענותיו של המערער בכל הנוגע להעדר שיקולים לccoli בעניינו תמוות, בלשון המעטה נוכח סירובו(!) בимв"ש קמאות לקבלת תסקير שירות המבחן בעניינו שיבחן את נסיבותו האישיות בהרחבה (פרק' עמ' 33 ש' 10).

יתרה מכך, לא קיימות בעניינו של המערער נסיבות לccoli המצדיקות התערבות בגזר דין של בימ"ש קמאות. אדרבא, טענותיו של המערער בפני בימ"ש קמאות לפיהן מדובר באירוע בנסיבות קצחה של מספר דקות, או כי המערער תיקן את דרכיו ונרשם ללימודים במשפטים, או שהוא אב לילדה קטנה - אין ממן העניין ומידות כי עדין אינו מפנים את חומרת מעשיו כלל ועיקר.

בשולוי הדברים יוער כי ספק רב אם לאור עברו של המערער כמפורט לעיל -המעידה כי כבוד החוק ממנו והלאה- יכול לעסוק בתחום המשפט מילא, או אם ראוי הדבר.

מתחם הענישה שקבע בימ"ש קמאות נסיבות אלה, תוך התחשבות בנסיבות הקשורות לביצוע העבירה, הינו סביר ואינו מצדיק התערבות ערכאת הערעור, ואף מיקומו של המערער בתחום זה, **באופן החורג לחומרה בעניינו בהתאם לסעיף 40 לחוק העונשין**, אף הוא סביר בנסיבות העניין, ראוי ומונמק כדברי.

ההחמרה בעונשו של המערער שבפני הינה מחויבת המציאות, הן בשל הצורך הדוחף בהרטעתו האישית והן הצורך הדוחף שבהגנה על הציבור מפניו, מקום בו לא היה בעונשים קודמים ובמיע"ת בר הפעלה כדי להרטיעו.

יש לציין כי בימ"ש קמא הפעיל את המע"ת בר הפעלה בן 12 חודשים מתק"ד 1706-02-12 בעניינו באופן חופף במלואו, וכן הפעיל את הפסילה מהתיק הנ"ל בת 6 חודשים בחופף במלואה לפסילה בתיק זה - באופן שיש בו כדי להקל אם המערער במידה מסוימת, ובאופן סביר ומאוזן.

6. לאור כל האמור- דין הערעור להידחות על שני חלקיו.

7. על המערער להתיצב לריצוי מסרו ביום 19.4.17 שעה 10:00 בכלא הדרים, כשהוא מצוי בת.ג. או דרכון.

כל העביבות שהופקדו בין עיכוב ביצוע גזר הדין יותר על כנמ, ולמען זההירות אף יצא עיכוב יציאה מן הארץ ויופקד דרכונו של המערער, גם אם אינו בתוקף.

ניתנה והודעה היום ד' אדר תשע"ז, 02/03/2017 במעמד הנוכחים.

נאוה בכור , שופטת